

великана који је прво помињу. Најпре је Платон у својој скици идеалне државе издвојио философе код којих преовлађује ум и поверио им најважнији задатак, да управљају државом. И Аристотел се у трагању за најбољим државним уређењем суочио са дилемом ко би био најбољи владар па је препоручивао монархију и краља који се од осталих грађана истиче својим изузетним врлинама и способностима. Шеф државе је тековина савремене политичке терминологије и праксе; то је садашњи назив за државни орган који представља државу и оличава њено јединство али и има овлашћења у вођењу унутрашње и спољашње политике земље. Ширина и обим његових функција и овлашћења се разликују од земље до земље, при чему је некадашњи поглавар, односно монарх имао много веће и значајније компетенције (па и сву власт) од садашњег шефа државе.

Како је речено, институција шефа државе је историјски произашла из монархије (монарха) и она је по природи ствари морала да буде монократска, индивидуална. То важи и за шефове држава у републикама који су углавном индивидуализовани и појављују се као председници, како у председничком (америчком) систему власти, тако и парламентарном али и неком другом (мешовитом). Тврди се да је индивидуални облик ове функције произашао из доследне поделе власти мада су конкретне околности и прилике у свакој земљи понаособ пресудно утицале на обликовање ове институције шефа државе – да ли ће бити индивидуалног облика или не. Тако се поред индивидуалног шефа државе у политичкој историји и пракси среће и колективни облик ове функције или институције или, простије речено, колективни шеф државе. Колегијални орган који врши функцију шефа државе води порекло из Француске из времена њене Револуције од 1789. год. Конвент као носилац свих власти је ређе непосредно вршио извршну функцију, а више преко својих извршних органа који су му били подређени (комитети) и управних органа на челу са Привременим извршним саветом, односно комисијама које су биле потчињене и зависне од њега. Ту идеју и концепцију колективног вршења извршне функције је наследио и преузео и Монтањарски устав од 1793. год. предвиђајући Извршни савет као извршни орган Националне скупштине који одговара за извршавање закона и декрета и врши надзор над администрацијом, односно именовање и смењивање управних функционера. Без обзира на постојање ових колективних тела која врше извршну функцију, треба напоменути да тада није могло да се говори о самосталној извршној власти или пак шефу државе у виду самосталног и